

Craz: A pillanat varázsa

Dezső rezignáltan állapította meg, hogy a bal kezének lába kélt. Pedig hüen szolgálta élete harminchárom évében, és halála után se volt vele semmilyen probléma, egészen tegnap estig.

Zombikat mindezidáig csak a Heroes III-ból ismert. Ott a csoszogó lények második szintűek voltak, eggyel a csontvázak felett – ez furcsamód megnyugvással töltötte el –, és persze halottak. Ezért gondolta, hogy már ő is elhalálozott, de ez nem egészen így történt.

Odasasszézott az előszobatükörhöz. Mélyről szabaduló hörgéssel szemrevételezte magát, majd vigyorogva integetett egy keveset. A szemközti zombi visszaintegetett – mit is tehetett volna mást.

Mára már beletörődött az átváltozásba, hiszen életében is mindig próbálta a dolgok jó oldalát nézni. Bár most megint nem jutott eszébe semmilyen pozitív a történetekkel kapcsolatban, de később csak jön valami.

Töprengve nézett végig magán, megállapodva csipás, vérekes szemein. Tekintete olyan színben pompázott, mint a csatornák mocska. Vagyis tulajdonképpen az árnyalata nem változott, csak a nézőpont. Dezső úgy gondolta, egy zombihoz jobban illenek a hasonló hasonlatok.

Szakadt farmere úgy lógott rajta, mintha egy négyhetes vízihulláról rángatták volna le, ráadva egy háromhetes vízihullára. A koszfoltok alatt rendületlenül kéklő pólója megviseltnek tűnt, mintha csak feltörölték volna vele egy pár éve gazdátlanul álló kísértetház előszobájának padlózatát. Haja – az a pár csomó, ami még lanyha ragaszkodást mutatott – egy olyan madárfészekre hasonlított, amiben egy életunt epilepsziás szárnyas vert tanyát. Maga az összhatás rémisztő volt, de Dezsőt ez már nem zavarta. Annál inkább a folytonossági hiány, bal csuklójánál.

Megpróbált visszagondolni a tegnapi napra, de nem ment igazán. Halvány emlékei voltak csak, amolyan ködös felvillanások. Ahogy áll az ajtóban, és néz fel a borús égre, ahogy leszakít egy almát az egyik fáról, beleharap, de keserűnek érzi, és eldobja, ahogy megbotlik egy hepehupán, és magával rántja a kislétrát, ahogy visszafelé csoszogva megtámadja az a macska.

Úgy rémlett neki, mindaddig megvolt a bal keze is. Bosszantotta a dolog, hogy nem tudott rájönni, mikor, és hol hagyhatta el. Minél jobban próbált összpontosítani a problémára, annál inkább előtérbe kúszott a gondolat, hogy biza', a zombilét nem fenékgig tejfel. Hirtelen megijedve azonnal – bár csak egy kézzel – megtapogatta az említett testrészt, de szerencsére a gyorsaság alatt nem észlelt anomáliákat.

Hosszan felhörögve – sóhaj akart lenni – rájött, át kell kutatnia az egész lakást. Öt perc múlva a spájzban állt, de nem tudta, hogy járt-e ott a közelmúltban. Arra sem emlékezett, hogy a kezében tartott dolog egy meggybefőtt.

Viszont a polcon kiterített kötözött macska már a helyén volt. Azt tegnap fogta, amikor balgán megtámadta őt a hátsó kertben. Miközben fellelkesült a sikerélményen, gyors mozdulattal leszakította a macs bal fülét, és szórakozottan rágcsálni kezdte. Előző életében mindig is szerette volna kipróbálni azt a macskás-mikrós dolgot.

Így a következő bekezdés már a konyhában találta, amint vigyorogva figyelte a készülő finomságot. Eleinte várakozó tekintettel nézte a felszálló füstbodrokat, de nemsókára türelmetlen kezdett lenni, így kikapcsolta a készüléket, és csillogó szemmel harapott bele a félig sült macskába.

A jobb hátsó lábbal már végezve épp a szőrmók aromás gyomortartamát nyeldekelte saját gyomrába, amikor eszébe ötlött, hogy át kéne kutatni a pincét is. Az a megérzése támadt, hogy a lenti helyiségben optimistábban fogja látni az eddigi eseményeket.

Továbbcsócsálva a hajdan dorombolni is tudó finom falatot, útját a belső lejárathoz vette. A vasalt ajtó előtt befejezte az étkezést, és benyitott – volna. Az ajtó résnyire tárult ki, majd megakadt. Dezső a nyílászáró rakoncátlankodását észlelve összehúzta a szemöldökét, majd a jobb kezével szét, mivel az összeragadt. Megpróbált még egyszer benyitni, de az ajtó alig moccant pár centit.

Hát egy macskafarknyival nagyobb lendület kell – elmélkedett, majd elhatározta, hogy lendületesen nekifut. Nagy csattanással érkezett meg, de sikerült a terve, az ajtó nyikorogva kitárult. Dezső ezen örvendezett vala, majd belépve azonnal megbotlott a lefele tartó lépcsőn, és egyszerre adta át magát egy felbukkanó déjá vu érzésnek, valamint a gravitációnak.

Nagy adag port felverve hason fekve állapotodott meg a betonpadlón, és első pillantása az elveszett kezére esett. A második pillantása nem, mert az már a megtaláltra.

Feltápáskodott, majd kézen fogva a kezét, ügyelve szellőlépteire felcaplatott a veszélyes emelkedőn. (Nem, a „szellőlépteire” nem túlzás, mert bár messze állt egy elf kecsességétől, de a lassan bomló lába földet érve valamilyen hasonló, cuppogó-susogó hangot adott.)

Visszaérve a konyhába óvatosan lerakta a kezét az asztalra, majd a sufni fiókból elővett valamit, amit mosolyogva maga elé emelt.

Elégedetten olvasta a kis dobozon található feliratot: *Pillanat varázsa*. Alatta kisebb betűkkel: *univerzális ragasztó*.